

Дюнлюшки път, Дядомихайлов кладенец, Желѐзния път, Зад гъола, Зад Сре́дния байр, Идемѝр, Каба̀та, Кавак дере, Кайна̀ка, Кадѐнски кра̀чол, Камбу̀ра, Камиларски път, Карсанлийски път, Ка̀я дере, Ке́рмен (Керменлий), Корѝята, Кара̀ мешѐ, Ке́рена моги́ла, Киши́те, Комлу̀ка, Кра̀йната чешѝма, Кра̀йния байр, Крѝвата кру̀ша, Курама̀та, Куру̀ чешѝма, Ку̀чова ло̀ква, Къ̀зла̀ча, Къ̀нева поля̀на, Кърджалийски път, Къ̀шла байр, Кюпеклийска корѝя, Ламбатларски път, Лозя̀та, Маджу̀рица, Маджу̀рски байр, Маджу̀р дере (Маджу̀рска река̀), Ма̀лкото герѐнче, Мелле́т дере, Мелле́тдерѐнски път, Ме́ра̀та, Миха́лев герѐн, Мишкелде́ка, Мишкелде́шка моги́ла, Мишкелде́шки път, Мишкелде́шки гечѝт, Мла̀довски път, Моги́лата, Мусукоджалийски път (Гъ̀льби́нски път), Над Желѐзния път, Никола́евски път, Но̀вата корѝя, Ора̀ната моги́ла, Орта̀ моги́ла, Под бай̀ря, Под Бо̀рука, Под Идемѝр, Под Кра̀йния байр, Под лозя̀та, Под Сре́дния байр, При моги́лата, Пу̀шката, Сачанлѝ́ка, Сли́венски път (Лѝ́джански път), Сма̀йлов алча̀к, Сова̀тя, Сре́дния байр, Среѝу̀ гара̀та, Ста̀йков кая̀к, Ско̀белевски азма̀к, Ско̀белевски герѐн, Ско̀белевски път, Сю̀злю̀ка, Та̀шлѝ́ка, Тосу̀м байр, Улу̀клу дере (Олу̀клу дере), Улу̀клий (Олу̀клий), Ха̀джикли́ колусу̀, Ха̀нѝм тарла̀, Ха̀рман тарла̀, Ха̀тче тарла̀, Ча̀лѝ байр, Чеѝри́те, Чи́флика, Чо̀кобенски път, Шо̀се́то, Ъ̀гѝл кая̀, Ъ̀гѝл кая̀ дере, Ю̀рта.

КОВАЧИТЕ (*Налбантла̀ре, Ламбатла̀ре*)

Село в Сливенска община. Намира се на 19 км югозападно от Сливен. Разположено е в северните поли на Източна Средна гора на височина 180–230 м.

Селото е споменато в османски документи от XV в. под имената *Налбантлари* и *Налбандли*. През XIX в. името е *Налбантлари*, произнасяно и *Ламбатлари*. По предание е основано от двама братя подковачи (налбанти). Отначало се намира на североизток от стария път от Казанлък за Ямбол. Премества се на сегашното си място, като е търсено по-прикрито убежище заради набезите на заселени наоколо тюркмени юруци. Вероятно от тях остават топонимите *Мустафа деде*, *Кара боба* и други подобни названия в землището на с. Злати войвода.

На югоизток, в м. *Коз дере*, към 1810 г. загива прочутият Злати войвода Кокарчоолу от Сливен.

През 1830 г. част от жителите на селото се преселват в Бесарабия, където основават село *Налбантлар*, сега *Струмок* в Одеска област на Украйна. След време част от хората се завръщат, но повечето остават в Североизточна България и до родното си село достигат само 6 семейства. През 1863 г. в него има 110 къщи, от които само 8 турски. Турците след Освобождението се изселват.

През турско време селото е в Новозагорска каза в Чирменския, а по-късно в Сливенския санджак. След 1878 г. е в Сливенска околия. Отначало е самостоятелна община, в която временно влиза с. Николаево. От 1934 г. е към с. Джиново